

А ние съ мама се сговорихме и рѣшихме да отида. «Хемъ и татко си ще навѣстншъ, ще му занесешъ дрехи и храна и ще го видишъ сама съ очитѣ си». — каза мама и азъ тръгнахъ...

Три седмици прѣвозвахме гранати и ираннели отъ гарата до позициитѣ. И даде Господъ, че се върнахъ съ добичетата жива и здрава. Сега вецки тебе очакваме и те поздравяваме.

Твоя щерка: *Петра*.»

— Браво, браво! да живѣе българската селянка! — извикахме всички въ единъ гласъ, а бащата радостенъ и развълнуванъ горделиво каза: «Като не ми е далъ Господъ момче, той ми е далъ пъкъ мома — герой.»

